

[Industriministeren]

keinstans for afgørelser truffet af Søfartsstyrelsen i henhold til besætningsloven, og det vil efter min opfattelse ikke være hensigtsmæssigt at anvende dette nævn til afgørelse af tvistigheder om sømandsloven.

Besætningsnævnet er et stort organ. Det består således ud over formanden af 18 medlemmer, halvdelen repræsenterende redernes organisationer og halvdelen repræsenterende de søfarendes organisationer. Såvel nævnets sammensætning som dets størrelse gør det uegnet til at træffe afgørelser i fortolkningsspørgsmål vedrørende en helt anden lov end den, nævnet er nedsat og udvalgt til at beskæftige sig med.

Besætningsnævnet er i øvrigt næppe egnet til at træffe en hurtig afgørelse, således som forslagsstillerne synes at forudsætte.

Uanset om man imidlertid henlagde afgørelser vedrørende sømandslovens §§ 18 a og 18 b til Besætningsnævnet eller til et andet administrativt organ, er det helt afgørende, at sådanne spørgsmål som al anden lovfortolkning alligevel af parterne vil kunne indbringes for domstolene til endelig afgørelse.

Det er min opfattelse, at de nuværende regler i sømandsloven giver sømanden den nødvendige beskyttelse, således at ingen mod sin vilje bliver bragt ind i et krigsrisikoområde. Det gælder ikke mindst efter den skærpelse af bestemmelserne, som Folketinget gennemførte i foråret 1988. Vi har jo, siden vi havde debatten i efteråret, fået lejlighed til at afprøve dette i praksis, og det viser sig da også, at der ikke er nogen søfolk, der har haft problemer med at afmønstre. Der er i hvert tilfælde ikke en eneste sag, der har nået mit bord, og heller ikke nogen, som nogen journalister har kunnet opspore.

Der er ikke nogen problemer, for det, der sker, er jo, at vi kan erklære, at nu mener vi, der er et risikoområde, og nu vil vi gerne betale statens andel af hjemrejseudgifterne. Men sømanden kan altid fratræde. Så kan vi nægte at betale, og sømanden eller Sømandsforbundet eller den pågældendes forbund kan anlægge sag mod os, og så bliver det afgjort retsligt, hvorvidt § 18 a skulle træde i kraft eller ikke.

Der har altså ikke været nogen problemer med fratrædelse i den øjeblikkelige situation.

Vi har også her for nylig erklæret, at vi finder det rimeligt at anvende lovens paragraffer. Men dette kan jo også indbringes for domstolene, vil jeg gøre opmærksom på. Rederne kan i lige så

stor udstrækning – jeg tror det ikke i dette tilfælde, men jeg gør opmærksom på det – indanke det, at vi afgiver en sådan udtalelse, for domstolene og forsøge at holde på personalet.

Det er nu ikke sket, og det sker forhåbentlig heller ikke i denne sag.

Det, der er tale om i forslaget her, er, at man lægger et ekstra organ ind hos den part, som i forvejen skal træffe en hurtig beslutning. Det betyder faktisk, at man fratager sømanden en hurtig beslutning om, hvorvidt han vil være med eller ikke vil være med. Og man fjerner ikke instanser. Det er efter min mening et ekstra, unødvendigt administrativt organ at putte ind, som ikke gavner sagen.

Jeg synes, vi skal konkludere det samme, som vi gjorde i efteråret under et andet mere vidtrækkende forslag. De love, vi har nu, har vist sig at fungere. De fungerer i den krise, der er i Golfen nu. Lad os blive ved dem.

Løvig Simonsen (S):

Da vi i efterårssamlingen havde et tilsvarende forslag fra SF til behandling, hvor det var den enkelte sømand, der egenmægtigt kunne afgøre, om et skib var på vej til en krigszone eller ej, sagde vi fra Socialdemokratiet, at vi var positivt indstillet over for intentionerne i lovforslaget, men ikke over for de generelle retningslinjer, hvormed vi afgør tingene. I fortsættelse heraf vil jeg gerne sige, at vi mener, at det forslag, der nu foreligger, klart er en forbedring i forhold til det tidligere forslag.

Det er rigtigt, som ministeren siger, at det er domstolene, der i sidste instans afgør spørgsmålet. Og selv om domstolene endnu ikke har været hørt i et sådant tilfælde, må jeg tage den debat, der har været også i søfolkenes organisationer, som udtryk for tvivl om, hvorvidt det foregår på en rimelig måde i dag, og at det betyder, at man her i Folketinget – og forhåbentlig også ministeren – vil overveje, om det ikke kan gøres bedre, nemlig gøres på en sådan måde, at sømændene og besætningerne finder sig bedre sikret, end de gør i dag.

Det kan være, at den model, SF har foreslået her i dag, ikke bliver den endelige, men jeg finder det afgørende vigtigt, at vi i udvalget forholder os positivt over for ændringer, der kan sikre sømændene, når de befinder sig i områder, som i hvert fald i dag er erklæret for krigszone.